

Arto Asa

25.-31.10.

#punkalaitumelaiset

26.10.

Hei,

Olen muuttanut Punkalaitumelle vuonna 1998 töiden perässä. Tulin silloin Punkalaitumen Yhteiskouluun matemaattisten aineiden opettajaksi ja nykyään toimin Punkalaitumen Yhteiskoulun ja lukion rehtorina.

Perheeseeni kuuluvat vaimo Lotta, joka on syntyperäinen punkalaitumelainen, 17-vuotias Niko ja 15-vuotias Noel. Vaimoni tapasin ensi kertaa Punkalaitumen kunnan pikkujouluissa vuosituhannen vaihteessa.

Kouluterveydenhoitaja sanoi minulle aikanaan, että muuten olet terve mutta isäsi näköinen. Samaa vikaa taitaa olla tuossa omassa jälkikasvussa.

Olen siis asunut Punkalaitumella 23 vuotta. Juureni ovat kuitenkin Koillis-Lapissa Sallan kunnassa, jossa olen syntynyt ja asunut siihen asti, kunnes lähdin opiskelemaan Turkuun.

Olen siis sallalainen, joka asuu Punkalaitumella. Mielestäni ihmisten täytyy arvostaa sitä mistä on kotoisin. Ei ole häpeä sanoa olevansa kotoisin pieniltä paikkakunnilta. On paljon harvinaisempaa olla kotoisin Punkalaitumelta tai Sallasta kuin Turusta tai Tampereelta.

Tulevan viikon aikana tulen kertomaan jotain lapsuudestani ja nuoruudestani, harrastuksistani. Ehkä vähän myös työstäni ja niistä asioista, jotka ovat edesauttaneet minua kotiutumaan ja viihtymään Punkalaitumella.

28.10.

Lapsuus ja nuoruus Sallassa 1970-1990

Synnyin siis Sallassa ja vuosi oli 1970. En usko, että lapsuuteni ja nuoruuteni poikkesi kovinkaan paljon tuon ajan maalaispitäjien lasten ja nuorten elämästä.

Lapsena leikittiin paljon ulkona, hiihdettiin ja luisteltiin. Metsä oli loistava paikka leikeille, varsinkin kun ihan nurkan takana oli Salpalinjan vanhoja sodanaikaisia juoksuautoja ja korsuja.

Leikki-ien mentyä ohi urheileminen alkoi kiinnostaa entistä enemmän ja sitähan sitten harrastettiin monipuolisesti. Asuimme perheeni kanssa kirkonkylällä ja urheilupaikat olivat inhimillisen matkan päässä. Sallatunturi oli noin 10 km päässä, mutta laskettelusta en kiinnostunut oikeastaan missään vaiheessa. Monet nuoret pojat harrastivat myös kalastusta ja metsästystä. Metsissä oli riistaa, joissa ja puroissa tammukoita ja harreja.

Loputtomissa erämaissa oli myös suurpetoja, joita tuli Venäjän rajan yli. Usein näille pedoille kävi niin, että ne eivät kotimaahansa takaisin päässeet. (1. kuvassa isäni ja yksi suurimmista susista, mitä Suomessa on kaadettu. Toisessa kuvassa lapsetkin pääsevät karhun kanssa painimaan). Itse olin enemmän onkipoikia eli en innostunut metsästyksestä juurikaan.

Oman mausteensa elämänmenoon Sallassa antoi tietysti sijainti ja koko ja, että ollaan poronhoitoalueella. Pinta-alaltaan kunta on noin 15-kertaa suurempi kuin Punkalaidun. Ihmisiä 1970-1980-luvuilla oli 6000-8000 eli jokaiselle riitti kyllä omaa rauhaa ja tilaa. Yhteistä rajaviivaa Venäjän kanssa on noin 200 km. Kunta ja rajavartiolaitos olivat tuolloin suurimmat työllistäjät. 1970-luvulla rajavartioasemia oli vielä noin 10. Nyt taitaa kunnassa olla rajavartioasemia yksi tai kaksi. Näillä Lapin rajaseuduilla asui ja eli myös Unto Ekin kaltaisia "lainsuojattomia" <https://yle.fi/.../erakirjailija-unto-ek-viiden-karhun-kaataja> (kannattaa katsoa, valaisee elämänmenoa hyvin).

Pakkanen ja lumi, niitä molempia riitti joka talvi. Lunta oli joka talvi metri tai enemmän. Sallan Naruskan kylässä mitattiin 1985 Suomen pakkasennätys -50,4 astetta ja vuonna 1999 oli vieläkin kylmempää, lämpötila laski aina -54,3 asteeseen. Tuolloin Naruska ei kuitenkaan enää ollut ilmatieteen laitoksen virallinen mittauspiste. Lumen ja pakkasen kanssa opittiin elämään, ja niitä minä oikeastaan eniten kaipaankin.

Lukion jälkeen menin Sodankylään sissikomppaniaan armeijaan ja tämän jälkeen vuonna 1990 aloitin opiskeluni Turun yliopistossa.
Matka jatkuu.

29.10.

Hei!

Vuoden 1990 syksyllä aloitin opiskeluni Turun Yliopistossa matemaattis-luonnontieteellisessä tiedekunnassa pääaineenani matematiikka. Turku oli minulle entuudestaan tuttu kaupunki, koska äitini on sieltä kotoisin.

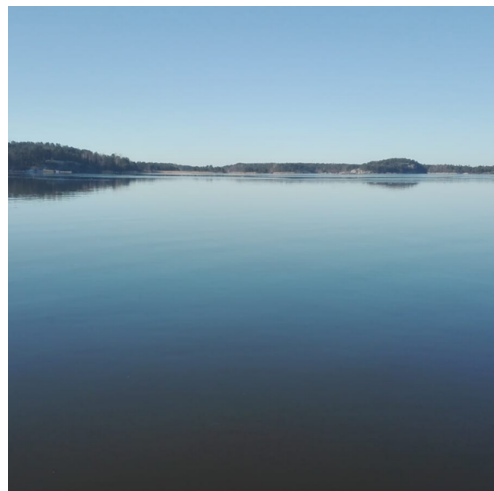
Lapsuuteni ja nuoruuteni kesät vietimme aina Turun saaristossa vanhassa saaristolaistorpassa, jonka lähinurkilta taas pappani eli äitini isä oli syntyjään. Nykyään tuo vanha torppa ja saaristo on minulle hyvin tärkeä paikka. Harrastan siellä kalastusta, kotitarveviljelyä ja nurkkien kunnossapitoa. Yksinkertaista torpparin elämää vietämme perheeni kanssa tai sitten mörköilen siellä yksin omissa ajatuksissani.

Turku on opiskelijalle hieno ja viihtyisä kaupunki, viihdyin siellä erittäin hyvin. Opiskeluaikani sijoittuu 90-luvun lama-aikaan, mutta minulla kävi hyvä tuuri ja sain aina kesäksi töitä LSO-Foodilta.

Opinnot oli jossain kohtaa pakko saattaa päätökseen ja valmistumisen jälkeen sain opettajan pestin Mäntsälästä. Mäntsälästä sitten siirryin vuonna 1998 töihin tänne Punkalaitumelle.

Ensimmäinen ihminen, jonka Punkalaitumella tapasin, oli Laasjärven Irja, jolta kävin hakemassa Kustaankujalla sijaitsevaan asuntooni avaimen. Irjan jälkeen menin tapaamaan silloista sivistysjohtajaa Hannu J. Paukkua. Hannua tapaamaan mennessä takaraivossa jyskytti mielikuva äreästä kauppaneuvos Paukusta. Seisoin Hannun edessä sotilaallisessa asennossa, mutta pian mielikuva äreästä Paukusta vaihtui rennompaan Paukkuun.

Viimeisessä postauksessani kerron vähän lisää harrastuksistani ja mitkä asiat ovat saaneet minut viihtymään ja asumaan Punkalaitumella jo yli 20 vuotta.

31.10.

Edellisessä tekstissäni tuli jo mainittuakin, että harrastuksiani ovat kalastus ja "torpparin elämä". Liikuntaa yritän harrastaa monin tavoin, käyn punttisalilla ja Porttikalliolla lenkkeilemässä. Sählyä ja jääkiekkoa tulee pelailtua hyvässä seurassa, nykyään aika moni pelikavereista on entisiä oppilaitani, mutta sehän vasta hauskaa onkin. Vinkkinä näille nuorille herroille kuitenkin, että sanokaa ajoissa, milloin minun on aika lopullisesti siirtyä sauvakävelemään Porttikalliolle.

Joukkuepeleissä minua viehättää liikunnan riemun lisäksi niiden sosiaalinen puoli ja pukukopeissa käytävä keskustelu ja hyvä henkinen huumori. Kuvassa parin vuoden takainen kuva Punkahockeyyn pojista Pietarissa ja paikallinen ammattilaisjoukkue. Peli hävittiin, mutta muuten matka oli hauska ja iltaa istuttiin vastustajan kanssa aamuun asti.

Oma jälkikasvuni on pienestä pitäen harrastanut myös liikuntaa ja erityisesti jääkiekkoa. Viimeiset 10 vuotta heitä on kuskattu harjoituksiin ja peleihin. Heidän harrastuksestaan on tullut siis myös vanhempien harrastus, mutta mielekäs sellainen. Kuvassa isä ja pojat joitakin vuosia sitten Prahan lentokentällä matkalla nuoremman pojan turnaukseen.

Mutta olenko viihtynyt Punkalaitumella?

Lyhyesti vastattuna olen viihtynyt.

Harrastukseni ja kiinnostuksen kohteeni ovat sellaisia, että pystyn harrastamaan niitä täällä Punkalaitumella tai ainakin inhimillisen ajomatkan päässä. Olen päässyt myös muutamaaan yhdistykseen mukaan, tutustunut ihmisiin jne. En kaipaa suuria ihmismääriä, hienoja ravintoloita tai konserttisaleja.

Työ ja työpaikka on myös tärkeä osa elämää. Pidän työstäni, työkavereistani ja myös siitä, että Punkalaidun kuntana mahdollistaa laadukkaat koulut paikkakunnan lapsille ja nuorille.

Parasta työssäni on ehkä kuitenkin se, kun tapaa jonkun entisen oppilaan, vaihtaa hänen kanssaan muutaman sanan ja kuulee, että elämä on mennyt eteenpäin ja kaikki on hyvin.

Kiitos seurasta ja hyvää loppusyksyä!

